

Què és?

El musical potser és la forma més pura de l'espectacle cinematogràfic. Les cançons i els balls representen una fugida de les preocupacions diàries. Sempre sol haver-hi una música que ens porta records agradables. El gènere musical agafa aquesta melodia i la converteix en un espectacle ple de ball i cançons.

Els arguments

No hi ha un prototipus d'argument de pel·lícula musical, encara que donat el plus de credibilitat que exigeix una història en la que els seus protagonistes comencin a cantar i ballar, les trames no acostumen a tocar temes sòrdids o compromesos socialment. A Hollywood, les primeres mostres tenen lloc a finals dels anys vint, però on va tenir un desenvolupament més ric i homogeni va ser arran d'un dels musicals que va reinventar el gènere, *"La Calle 42"* (1933), on s'explicava la història d'un productor que intenta aconseguir els diners per muntar una obra de teatre musical que serà, segons ell, un èxit segur. Indefectiblement, l'escriptor s'acabarà enamorant bojament d'una corista, que tindrà l'oportunitat de convertir-se en l'estrella de l'espectacle quan l'artista principal no pot fer la funció la mateixa nit de l'estrena..

Què representa?

El testimoni que aporta la comèdia musical sobre les funcions estètiques del cos i el gest és irremplaçable. Quant a la utilització de decorats i vestuari, el mèrit d'aquest gènere consisteix a haver ultrapassat els límits del realisme en donar peu a la fantasia i la creativitat. Es podia experimentar amb tècniques del clarobscur, el color, la perspectiva, la pantalla dividida, la sobreimpressió, els escenaris surrealistes i la

animació. Tot plegat va convertir el musical en una força de la indústria cinematogràfica protegida d'acusacions massa vanguardistes.

El gènere musical també permetia evadir les directrius estrictes del codi Hays, que proclamava: *"Los bailes que siguieran o representen actos sexuales, ya sean con una, dos o más personas, los bailes destinados a despertar reacciones emocionales en el público (...) atentan contra la decencia y se consideran inapropiados"*. També es censurava el vestuari exagerat. Però la història del cinema musical està ple de fragments d'aquest tipus. Dones lleugeres de roba i amb una forta càrrega sexual passaven desapercebudes alsensors mentre es mantiguessin dins els límits del gènere com si res indecorós pogués succeir en el context del món imaginari on el rei era l'entreteniment.

Una mica d'història

El públic gaudia de les obres musicals, el vodevil, l'òpera i la sarsuela molt abans que aparegués el cinematògraf. Per això l'arribada de les pel·lícules sonores va permetre que les obres musicals passessin a la pantalla.

Les grans estrelles de la comèdia musical dels 30's van ser Fred Astaire i Ginger Rogers, Diana Durbin, i Busby Berkeley, entre d'altres. Entre els millors musicals de l'època hi ha *"La viuda alegre"* (1934), *"Nacida para la danza"* (1936), *"Sombrero de copa"* (1935), i *"El mago de Oz"* (1939).

El cantor de Jazz

El mago de Oz

Sombrero de copa

Durant la postguerra va néixer un nou concepte, que va incloure el color i més presència a la quotidianitat en els arguments. Astaire va seguir ballant fins a la dècada de 1950 i la seva silueta es va fondre amb la del seu successor, Gene Kelly. Ell i els directors Stanley Donen i Vincente Minnelli van ser les figures més importants durant l'últim període del gènere. D'aquesta època són films com ara *"Un día en Nueva York"* (1949), *"Un americano en París"* (1951) i *"Papá piernas largas"*.

Les *"Melodias de Broadway"* (1953), de Minnelli, on un crepuscular Fred Astaire dóna lliçons de ball i cant, i

"Cantando bajo la lluvia" (1952), de Donen i Kelly són altres cims d'aquella dècada, la més gloriosa (i la darrera) del gènere.

Una mica més lluny de les superproduccions, cal destacar també els musicals: *"Gigi"* (1958), del mateix Minelli, o *"My Fair Lady"* (1964), de George Cukor.

El pop arriba als musicals

Els anys seixanta van començar bé per a la producció de musicals tradicionals, com "West Side Story" (1961), que és una versió de la història de Romeo i Julieta entre les bandes de Nova York. La música és de Leonard Bernstein. Quatre anys després es va estrenar "Sonrisas y lágrimas" amb Julie Andrews com a protagonista, film que havia de batre tots el rècords de taquilla del cinema musical amb cançons tan enganxoses i famoses com "Do-Re-Mi" i la balada "Edelweis".

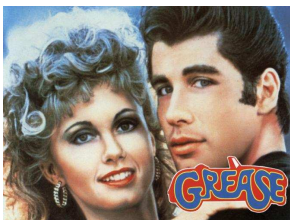

Sens dubte, les pel·lícules de música pop més creatives van ser les dels Beatles. Van participar en Quina nit, la d'aquell dia!, "Help" (1965) i la surrealista aventura de dibuixos animats "El submarino amarillo" (1968)

Condemnats al silenci?

El gènere musical clàssic va ser enterrat definitivament amb pel·lícules de ball interpretades per John Travolta com ara "Fiebre del sábado noche". Travolta també va actuar amb Olivia Newton-John a "Grease" (1978) ambientada a l'Amèrica dels anys cinquanta.

Les pel·lícules musicals dels darrers anys són escasses. El cinema musical ha perdut protagonisme, malgrat els esforços d'alguns com ara Alan Parker que va fer una versió cinematogràfica de l'obra de teatre "Evita", o més recentment amb títols com "Moulin Rouge" (2001) o "Chicago" (2002).

Evita

Chicago

A la biblioteca tenim:

El Mago de Oz
Un día en Nueva York
Melodías de Broadway
Sonrisas y lágrimas
My fair lady
Siete novias para siete hermanos
West side story
Cabaret
Un americano en París
Bailando nace el amor
... i altres

"En algun lloc, més enllà de l'Arc de Sant Martí, els cels són blaus i els somnis que t'atreveixes a tenir es converteixen en realitat"

Cançó "Over the rainbow" d'El Mago de Oz (1939)

PELIS DEL MES

FEBRER

MUSICALS

